

داریوش شایگان

واحدای در لحظه

OASIS DANS L'INSTANT

درباره‌ی سهراب سپهری
و برگردان گزیده‌ای از اشعارش به فرانسه

فهرست مطالب

الف - د	درباره‌ی سهراب سپهری
۳	شرق اندوه
۵	و چه تنها
۷	تا گل هیج
۹	شکپوی
۱۳	حجم سر
۱۵	ار روی پلک شب
۱۷	روشنی، من، گل، آب
۲۰	در گلستانه
۲۴	عرت
۲۷	نشانی
۲۹	واحه‌ای در لحظه
۳۱	تپش سایه‌ی دوست
۳۴	شب تنهایی خوب
۳۶	آفتابی
۳۸	حشش واژه‌ریست
۴۱	به ناع همسفران
۴۶	همیشه
۴۹	تا نص چیس صح
۵۳	ما هیچ، ما نگاه
۵۵	اکنون هبوط رنگ
۵۷	هم سطر، هم سپید
۶۰	ایحا همیشه تیه
۶۳	تا انتها حضور
۶۷	صدای پای آب

و چه تنها

ای در حور اوح! آوار تو در کوه سحر، و گیاهی به نمار
عمها را گل کردم، پل ردم ار حودم تا صحره دوست
مس هستم، و سفالینه تاریکی، و تراویدن راز ارلی
سر بر سنگ، و هوایی که حک، و چاری که نه فکر،
و روایی که پرار ریش دوست

SI SEUL MOI-MÊME

Ô toi, digne du vertige des hauteurs!
Ton chant retentit sur les cimes de l'aurore
Une plante se dresse aussitôt a la priere
Je fis un pont qui me projetait
Jusqu'au rocher inaccessible de l'Ami,
Un pont fait de la glaise de mes douleurs
Je suis la, tout comme cette porcelaine de tenebres,
Et la distillation des mysteres originels
Tête appuyée sur la pierre, et cet air limpide,
Et ce platane qui s'ouvre a la pensee,
Et cette âme pleine des effusions de l'Ami

تا گل هج

می رفتیم، و درختان چه بلند، و تماشا چه سیاه
راهی بود از ما تا گل هیچ
مرگی در دامنه‌ها، انری سرکوه، مرغان لب ریست
می خواندیم «بی تو دری بودم نه برون، و نگاهی نه کران،
و صدایی نه کویر»

JUSQU'À LA FLEUR DU NEANT

Nous marchions ensemble
Hauts étaient les arbres,
Noir l'espace de la vue!
Et longue la route qui menait vers la fleur du Neant
Une mort dans le flanc des montagnes,
Un nuage sur la crête des hauteurs
Et les oiseaux au bord de la vie
Et nous chantions
"Sans toi je suis une porte ouverte au-dehors,
Un regard que limitent les rivages
Et une voix perdue dans le desert "

حوام چه سسک ابر بیانش چه بلند، و چه ریبا بوتۀ
ریست، و چه تنها می!
تنها می، و سر انگشتم در چشمۀ یاد، و کموترها لب آب
هم حدۀ موح، هم تن رسوری بر سرۀ مرگ، و شکوهی
در پیحۀ ناد
من از تو پریم، ای رورنۀ باغ هم آهنگی کاح و می و
ترس!
هنگام می است، ای در نه فرار، ای حاده نه بیلوفر
حاموش پیام!

Comme il est léger mon sommeil, comme il est haut le nuage
de la priere,
Comme il est beau le buisson de la vie, et si seul moi-même!
Seul moi-même
Et le bout de mes doigts trempant dans la source de la mémoire,
Et les pigeons s'ébrouant au bord de l'eau,
Et le rire des vagues qui se déplient,
Et l'abeille butinant la verdure de la mort,
Et cette splendeur qui éclôt dans le poing desserré du vent
Je suis tout emplî de toi, ô breche ouverte du jardin!
Où s'harmonisent le pin, la frayeur et moi-même
Et maintenant c'est mon heure!
Ô porte qui s'ouvre sur les hauteurs!
Ô chemin qui mene au lotus muet du message!